

Ztratil jsem svou tvář

(volný výstavní soubor)

Od dětství mě při jakémkoliv veřejném projevu tížil pocit strachu a nervozity. Trapnost z cizí pozornosti se mi těžko překonává – mám neustálý pocit, že se musím každou chvíli splést, udělat drobnou a trapnou chybu a stát se posměchem davu. Strach mě svazuje, zabraňuje mi se uvolnit a přirozeně se před lidmi chovat jako v situacích, kdy jsem sám, respektive v okruhu přátel.

Fotografie jsou opakem: je to druhá část mé duše, která se také bojí, ale po pozornosti velmi touží. Když tato část vyhraje nad tíživým studem a překoná prvotní zábrany, dostanu pocit, že mé studium herectví má smysl pro rozvoj mé osobnosti a kdykoliv je strach z davu zahnán, dostanu se do příjemného stavu sebeuspokojení, kdy mě mé vítězství nesmírně těší.

Na jaře tohoto roku jsem se dostal do inscenace Městského divadla ve Zlíně. Jedná se o muzikál, nemám hlavní roli, ale pocit na jevišti je nepopsatelný. Překonávám svůj strach.

Soubor je dalším stupněm pokoření mého strachu, protože se mu stavím čelem sám, bez hudby, kostýmu a kolegů herců. Stavím se do role ambiciózního studenta herectví, kterého těší studium herectví a pozornost na jevišti ho nabíjí. I když je sál prázdný, jeviště se stane pouze mým vlastním prostorem, kde se cítím dobře. Zkušenosti z posledních týdnů mě posunuly o obrovský kus cesty dál: začal jsem cítit důvěru v sám sebe. Cítím své limity, ale jsem schopen s nimi pracovat. Je to životní zkouška – posun z komorních prostor pro pár lidí na obrovské jeviště pro celý sál. I když jsem v divadle dříve pracoval jako uvaděč a většinou jsem po inscenaci rozdával hercům květiny, nikdy jsem se tam necítil tak jako nyní.

V hledišti sedí mí kolegové: členové souboru hrající se mnou v jedné hře a věnují mi pozornost. Mohou tam však sedět i mí přátelé, rodina nebo známí, aplaus na konci představení je jeden z nejsilnějších zážitků v mém životě. V tomto souboru se snažím vypořádat se strachem a uvolněně se pohybovat po jevišti.

Umělecko-řemeslná výzdoba zlínského divadla

(katalog produktů nebo služeb)

Městské divadlo Zlín pravidelně navštěvuji již pět let. Zpočátku jsem zde pracoval jako uvaděč, později jsem navštěvoval již jen inscenace, nyní zde i částečně působím jako herec. Uvědomuji si, že interiéru budovy divadla jsem dříve pozornost příliš nevěnoval. Až později jsem si začal všímat jednotlivých prvků výzdoby. Ty mě začaly zajímat stále více, proto jsem se rozhodl pro jejich fotografování. Počáteční zájem se stal fascinací nad tvary, rozměry a náměty jednotlivých uměleckých děl. Začal jsem nad nimi přemýšlet jako nad objekty, které si zaslouží pozornost návštěvníků – žijí však spíše v tiché neviditelnosti.

Umělecké objekty různých technik od různých výtvarníků jsem fotografoval s umělým světlem, kterým jsem se snažil navodit divadelní osvětlení. Mimo spojitost s účelem objektu jsem se tímto typem osvětlení snažil i o vyčištění snímků od rušivých vjemů v pozadí a divákovi tak představit nový pohled na denně míjené objekty. Ostré světlo fotografických blesků funguje jako „spot“ reflektor, který na objektu jedinečně pracuje s jeho strukturou a vytváří nové stínování.